

ODVJETNIČKO DRUŠTVO

NADRAMIJA I PARTNERI d.o.o.

Kranjčevićeva 10, Zagreb, Hrvatska
Tel. +385 (0)1.3646.805 / Fax: +385 (0)1. 3646.729 / e-mail: info@nip.hr

Visokom trgovačkom sudu RH

putem:

Trgovački sud u Zadru

Posl.br. P-55/2025

U Zagrebu, 2.1.2026.

Naš br. 1022-1

Tužitelj: REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, Ministarstvo
financija-Porezna uprava, Područni ured Zadar

Tuženik: 1. **Stečajna masa iza SLAD GRUPA d.o.o. u stečaju**, OIB
01099840404, Ulica Ivana Gundulića 4D, 23000 Zadar
2. **GRAD d.o.o. u stečaju**, OIB:23294084859, Zadar, Široka ulica
9/A, zastupan po Zoranu Bogojeviću, odvjetniku iz Nadramija i
Partneri, odvjetničko društvo d.o.o., Kranjčevićeva 10, Zagreb

Radi: pobijanja pravnih radnji i dr.

ŽALBA 2-tuženika

1x putem e-komunikacije, punomoć u spisu

I/ 2-tuženik je zaprimio presudu i rješenje Trgovačkog suda u Zadru posl.br. P-55/2025 od 18. prosinca 2025. godine, kojima je odlučeno:

I Utvrđuje se da ugovor o kupoprodaji nekretnine zaključen između tuženika pod 1. Slad grupa d.o.o., kao prodavatelja i tuženika pod 2. Grad d.o.o., kao kupca, ovjeren po javnom bilježniku Emilu Brkiću iz Zadra pod br. Ov-12093/2019 dana 10. prosinca 2019. gubi učinak prema tužitelju Republici Hrvatskoj u dijelu u kojem je to potrebno radi ispunjenja njegove tražbine prema tuženiku pod 1. u iznosu od 635.931,78 eura, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 7. prosinca 2020. do isplate po stopi propisanoj člankom 29. stavak 2. ZOO-a.

II Tuženik pod 2. Grad d.o.o. je dužan dopustiti da tužitelj svoje potraživanje prema tuženiku pod 1. Slad grupa d.o.o. u iznosu 635.931,78 eura, sa zakonskim zateznim kamatama iz članka 29. stavka 2. ZOO-a, tekućim od 7. prosinca 2020. do isplate, namiri pljenidbom, procjenom i prodajom nekretnine koja je predmet ugovora iz toč. I.: posebni dio nekretnine upisne u zk. ul. 12391 k. o. Zadar: k. č. 10013, zgrada površine 584 m2-suvlasnički dio s neodređenim omjerom – etažno vlasništvo (E3), poslovni prostor u prizemlju zgrade ukupne površine 36,61 m2, bruto površine 39,01 m2, namijenjen za pripremu i prodaju pekarskih proizvoda i prodaju sladoleda, sve u roku od osam dana i pod prijetnjom ovrhe.

Nalaže se tuženicama ad. 1. i 2. naknaditi tužiteljici trošak parničnog postupka u iznosu od 4.250,00 eura, sve u roku od 15 dana.

2-tuženik citiranu prvostupanjske presudu i rješenje pobija u cijelosti ovom žalbom, iz svih dopuštenih žalbenih razloga.

II/ 2-tuženik prvenstveno smatra kako je neosnovan i neobrazložen stav prvostupanjskog suda prema kojem je za ocijenu pravovremenosti predmetne tužbe odlučan trenutak podnošenje prijedloga za uknjižbu u zemljišne knjige (11. prosinca 2019. godine), a ne datum sklapanja pravnog posla (10. prosinca 2019. godine).

Kao prvo, Zakon o obveznim odnosima ne sadrži odredbu kojom trenutak poduzimanja pravne radnje veže uz ispunjenje dodatnih pretpostavki kao što je upis u javnu knjigu, već jednostavno propisuje u čl. 71. st. 2. da se rok računa od dana kad je poduzeta pravna radnja koja se pobija, odnosno od dana kad je trebalo poduzeti propuštenu radnju. Da je zakonodavac imao namjeru vezati početak roka za podnošenje paulijanske tužbe za trenutak dodatne pretpostavke (tamo gdje je to nužno za stjecanje prava), tada bi to izričito i propisao (kao što je to, primjerice, učinio u čl. 209. st. 2. Stečajnog zakona). Ekstenzivnim tumačenjem odredbe čl. 71. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, poduzetim od strane prvostupanjskog suda u pobijanoj presudi, suštinski se dovodi u pitanje načelo zakonitosti, budući se prisilnoj pravnoj normi daje dodatni sadržaj koji ne postoji u važećem zakonskom tekstu.

Kao drugo, tužbeni zahtjev u ovoj pravnoj stvari odnosi se **isključivo** na ugovor o kupoprodaji nekretnine zaključen između 1. i 2. tuženika, te ovjeren po javnom bilježniku Emilu Brkiću iz Zadra pod br. Ov-12093/2019 dana 10. prosinca 2019. godine, ali ne i na prijedlog za uknjižbu prava vlasništva na temelju istog ugovora. Primjenjujući dosljedno argumentaciju prvostupanjskog suda iz točke 9. obrazloženja pobijane presude, tužitelj je svojim tužbenim zahtjevom nužno morao tražiti utvrđenje da i prijedlog za uknjižbu gubi pravni učinak u dijelu u kojem je to potrebno radi namirenja tražbine tužitelja.

S obzirom na sve navedeno, donošenjem pobijane presude prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo.

III/ 2-tuženik je podneskom od 13. studenog 2025. godine (dakle, u fazi prethodnog postupka) izričito osporio postojanje tražbine tužitelja prema 1-tuženiku i to u iznosu od 635.931,78 EUR.

U sklopu navedenog osporavanja tražbine tužitelja 2-tuženik je iznio određene činjenice u vezi otvaranja i zatvaranja stečajnog postupka nad 1-tuženikom, te se pozvao na relevantne odredbe Općeg poreznog zakona (Narodne novine br. 115/2016, 106/2018, 121/2019, 32/2020, 42/2020, dalje u tekstu: OPZ) prema kojima bi ovršni postupci, vođeni temeljem citiranog propisa, a na koje se tužitelj u tužbi poziva bili obustavljeni po sili zakona, što bi za posljedicu imalo nastupanje zastare predmetne tražbine.

Naime, argumentacija 2-tuženika je išla za tim da je nad 1-tuženikom istovremeno otvoren i zatvoren stečajni postupak (rješenje Trgovačkog suda u Zadru posl.br. St-

56/2020 od 2. veljače 2021. godine), što nužno implicira da nitko od njegovih vjerovnika, uključujući i ovdje tužitelja, nije sukladno odredbama čl. 430. i 431. Stečajnog zakona nije u zakonskom roku od 45 dana, računajući od objave oglasa stečajnog suda, nije predložio otvaranje stečajnoga postupka te predujmio sredstva za namirenje troškova postupka. Budući da je stečajni postupak posl.br. St-56/2020 pokrenut isključivo od strane Financijske agencije, ne bi se moglo smatrati da isti u odnosu na tužitelja predstavlja radnju kojom se prekida zastara u smislu odredbi čl. 241. i 245. Zakona o obveznim odnosima.

Međutim, prvostupanjski sud takve navode 2-tuženika uopće nije razmatrao u obrazloženju citirane presude, čime je ne samo počinjena apsolutno bitna povreda odredbi parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku, već je 2-tuženiku povrijeđeno pravo na pravično suđenje (čl. 29. Ustava Republike Hrvatske), odnosno pravo na pošteno suđenje (čl. 6. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda), budući da prvostupanjska presuda ne sadrži adekvatno obrazloženje (tj. ne sadrži dovoljne razloge o spornim činjenicama).

Osim toga, propust prvostupanjskog suda da pravilno i potpuno razmotri implikacije 2-tuženikovog osporavanja predmetne tražbine tužitelja dovelo je i do pogrešne primjene procesnih odredbi o teretu dokazivanja (čl. 221.a Zakona o parničnom postupku). Naime, izričito osporavanje tužiteljeve tražbine nužno podrazumijeva kako osnovu, tako i visinu takve tražbine.

S obzirom na navedeno, a uzimajući u obzir na na njemu leži teret dokaza o osnovanosti tražbine radi koje je pokrenuo parnični postupak, tužitelj je bio dužan predložiti provođenje knjigovodstveno-financijskog vještačenja na okolnost visine duga, kako bi efektivno osporio prigovor 2-tuženika da tražbina više ne postoji.

Štoviše, tužitelj je čak imao mogućnost pravovremeno dostaviti na spis aktualnu porezno-knjigovodstvenu karticu za 1-tuženika (iz koje bi bilo vidljivo stanje dugovanja), ali je to nesporno propustio učiniti. Iako je 1-tuženik, potpuno paušalno i nekarakteristično za njegovu procesnu poziciju tuženika, izjavio na ročištu od 25. studenog 2025. godine da niti jedan porezno-ovršni postupak naveden u tužbi nije obustavljen, istovremeno nije izjavio da temeljem istih rješenja o ovrsi ne bi bilo barem i djelomične naplate (što dodatno fiksira teret dokaza na samog tužitelja).

Zaključno pod ovom točkom žalbe, 2-tuženik smatra da u procesnoj situaciji kada tuženik osporava postojanje utužene tražbine teret dokaza o suprotnom leži na tužitelju, a da tužitelj nije na zadovoljavajući način, prema standardima koji se primjenjuju na trgovačke sporove, udovoljio takvom teretu predlažući samo uvid u stečajni spis, odnosno u spis tek jednog od više ovršnih postupaka u kojima je realno moglo doći do naplate iste tražbine, kada mu na raspolaganju stoje adekvatnija dokazna sredstva (knjigovodstveno-financijsko vještačenje, odnosno prilaganje PK kartice 1-tuženika).

IV/ S obzirom na sve navedeno, 2-tuženik predlaže Naslovnom sudu da u cijelosti usvoji ovu žalbu, te preinači pobijanu presudu na način da se tužbeni zahtjev tužitelja odbija u cijelosti kao neosnovan, dok se tužitelju nalaže da 2-tuženiku naknadi parnični trošak uvećan za zakonsku zateznu kamatu koja na dosuđeni iznos troškova teče od donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo

polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

2-tuženik potražuje trošak:

- za sastav odgovora na tužbu:	1.000,00 EUR (uvećano za PDV25%)
- za sastav podneska od 13.11.2025.g.:	1.000,00 EUR (uvećano za PDV25%)
- za pristup ročištu od 25.11.2025.g.:	1.000,00 EUR (uvećano za PDV25%)
- za sastav ove žalbe:	1.250,00 EUR (uvećano za PDV25%)
- sudske pristojbe na žalbu:	444,62 EUR

2-tuženik po: